

rání výslužného v době do 29. února 1928 nemá významu, nelze přisvědčiti. Pro počítání tříleté lhůty, určené v cit. paragrafu, nelze totiž přihlížeti k zmatečnému a ostatně také již zrušenému výměru zř. v Praze z 26. ledna 1928, nýbrž teprve k výměru ředitelství pošt a telegrafů v Praze z 21. června 1931, doručenému dne 1. října 1931, tedy v době po uplynutí rozhodné tříleté lhůty.

Avšak ani pro dobu od doručení citovaného výměru ze dne 26. ledna 1928 do dne 30. června 1928 nelze říci, že st-l zaopatřovací požitky přijímal nikoli v dobré víře. Neboť pouhá okolnost, že st-l se dověděl o mінění úřadu, jemuž o požitcích oněch nepřisluší nijaká jurisdikce, o nutnosti snížení st-lovy odpočivné požitky, netvoří bez dalšího postačitelny důvod pro vyloučení přesvědčení st-lova o tom, že požitky jemu příslušným úřadem poukázané jsou jemu právem vypláceny. Skutečná jejich spornost by mohla nastati teprve tehdy, když by projev takový vycházel od úřadu, jemuž ona jurisdikce přísluší. Nelze proto uznati, že důvody nař. rozhodnutí postačily k závěru, že st-l v době rozhodné nepřijímal zaopatřovacích požitků v dobré víře.

Č. 12.150.

Chudinství: Jest chudinské procento při dobrovolné veřejné dražbě nemovitosti předepsati dosavadnímu vlastníku nebo vydražiteli?

(Nález ze dne 19. listopadu 1935 č. 22.264/33.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 2649/23.

V ě c: Hlavní město Praha proti zemskému úřadu v Praze o chudinské procento.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 12. dubna 1933 vyměřil magistrát hlav. města Prahy podle § 1 nař. min. vnitra z 20. srpna 1855 č. 145 z. z. a ve smyslu čl. XI. dražebních podmínek vydražitelům domů č. . . ve V. s pozemky ve prospěch chudinského fondu hlavního města Prahy 1% z nejvyššího podání 3,050.000 Kč. Zem. úřad v Praze výměrem z 29. srpna 1933 z podnětu odvolání vydražitelů, nepřihlížeje k jeho vývodům, zrušil tento výměr jako nezákonný z těchto důvodů: »Chudinské procento, k němuž zákonný základ byl položen dodnes platným dvor. reskriptem ze 6. června 1761 (Sb. pol. zák. sv. IV. č. 586) je dávka veřejná, která se vybírá od zcizitele věcí movitých i nemovitých z hrubého výtěžku, docíleného veřejnou dobrovolnou dražbou ve prospěch chudinské péče obce, v níž leží nemovitosti v dražbě prodané, nebo kde byly prodány svršky (§ 1 min. nař. č. 145/1855 z. z.). Vzhledem k tomu mělo býti chudinské procento v daném případě vyměřeno prodávající společnosti, a nikoliv vydražitelům.«

O stížnosti, kterou do tohoto rozhodnutí podalo hlav. město Praha, uvážil nss takto:

Stížnost namítá, že předpisy o chudinském procentu nemají předpisu, že dávku tu má platiti prodávající, i že ani nezapovídají přesunutí placení dávky té na vydražitele.

Nss v nál. Boh. A 2649/23 vyvodil z dvor. reskriptu ze 6. června 1761 č. 586 (zák. Josefa II. sv. IV. str. 67) o zavedení chudinského procenta a ostatních pozdějších předpisů tuto materii upravujících, že chudenské procento má povahu veřejné dávky, kterou je povinen platiti ten, kdo věc dobrovolnou dražbou prodal. Na tomto právním názoru nss trvá. Běží tedy již jen o otázku, mohlo-li býti chudinské procento vyměřeno vydražitelům proto, poněvadž podle dražebních podmínek, podle nichž byla dražba provedena, jsou povinni sami platiti všechny platy a výlohy tak, aby prodávající straně zůstalo nejvyšší podání nezkráceno.

Skutečnost, že předpisy o procentu chudých nezakazují přesunutí placení dávky na vydražitele, je nerozhodna, neboť, bylo-li placení dávky přesunuto dražebními podmínkami na vydražitele, založen byl tím jen soukromoprávní poměr mezi prodávajícími a vydražitelem, ale nemá to ještě za následek právo úřadu předsati placení poplatku vydražiteli, ježto, hledíc k ustanovení § 111 úst. list., veřejnoprávní povinnost vydražitelů platiti dávku musela by býti stanovena výslovně zákonem. Takového zákona však pro obor chudinského procenta není. Není proto nezákonným ani vadným, že žal. úřad nepřihlédl k tomu, že podle dražebních podmínek jsou vydražitelé povinni i tuto dávku platiti, když ustanovením dražebních podmínek o přesunu chudinského procenta upraven a založen byl jen poměr mezi stranami, jenž nemůže měniti ani doplňovati veřejnoprávní předpisy o rozsahu veřejnoprávní platební povinnosti dávkové.

Stejně je právně irelevantní okolnost, že dražba byla provedena podle dražebních podmínek soudem schválených, neboť podle § 277 nesp. pat. č. 208/1854 ř. z. zkoumá soud dražební podmínky jen se zřetelem na soukromoprávní předpisy o platnosti smlouvy, uvedené v §§ 869, 878 a 879 o. z. o.

Č. 12.151.

Živnostenské právo: * Ustanovení § 139 odst. 2 lit. b) živn. řádu ve znění novely z r. 1907 nelze použiti na živnosti tiskařské (§ 15 bod 1 živn. ř.).

(Nález ze dne 19. listopadu 1935 č. 19.577/35.)

V ě c: Jaroslav H. v P. (adv. Dr. Eduard Kalabis z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o písemnou výstrahu podle § 139 živn. řádu.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem krajského trest. soudu v Praze ze dne 8. května 1929 uznán vinným přečinem podle § 42 odst. 3 zák. na ochranu republiky a čl. III. zák. ze dne 15. října 1868 č. 142 ř. z., pře-